

[Aksel Larsen.]

at Danmark kan og bør foretage en meget kraftig nedskæring af militærudgifterne, som tynger hårdt på befolkningen og står i vejen for sociale og kulturelle fremskridt. Et første skridt på denne vej kunne gøres gennem en væsentlig nedsættelse af de værnepligtiges tjenestetid og gennem en beslutning om, at der ikke skal finde genindkaldelser sted til efteråret.

Man har benyttet omtalen af tegnene på international afspænding til indgående at beskæftige sig med de spørgsmål, der er rejst ved den 20. kongres i Sovjetunionens kommunistiske parti, og de spørgsmål, som i den forbindelse opstår ikke alene for kommunisterne i alle lande — og forresten for alle mennesker — men også i høj grad for kommunisterne i Danmark. Det er naturligt, at man har gjort dette. Dels er det meget store begivenheder, dels har dansk presse jo beskæftiget sig så uhyre meget med dem, at de nødvendigvis også må indgå i denne debat. Da vi jo her i salen har ærede medlemmer, som er tilbøjelige til at lade sig vejlede af, hvad der står i den dertil indrettede borgerlige presse af sensationsmeddelelser om kommunisterne, må det vel være mig tilladt at komme med en enkelt bemærkning. Jeg har meget vel set, at bl. a. det ærede medlem hr. Poul Møller i sit blad „Dagens Nyheder“ har afsat mig som partiformand og iøvrigt foretaget en fuldkommen omkalfatring af kommunistisk partis ledelse. Det skal han naturligvis have lov til, ligesom små børn skal have lov til at lege i sandkasse. Statsministeren skal også have lov til at holde taler om, at nu er kommunisterne afsløret for Gud og hver mand, og at nu har alle deres tilhængere vendt dem ryggen, og ved næste valg vil de blive tværet ud som kridt på en sort tavle af en våd svamp. (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Det tror jeg ikke jeg har sagt!). Det tror jeg heller ikke, men det var meningen med det. Jeg skal gerne citere, hvis statsministeren er i tvivl om, at han har sagt noget i den retning. Statsministeren har sagt, at kommunisterne „bør tværtimod fjernes fra dansk politisk liv, og det har vælgerne i deres hånd ved næste valg“. Jeg tror nok, det giver den samme mening, som det, jeg sagde, men statsministeren har jo en

sygelig mani for at afbryde, også når det ikke er nødvendigt.

Nå, den slags tale og den slags dystre forudsigelser har vi hørt før. Vi har hørt dem, lige siden Stauning kom med sin berømte, for ikke at bruge et andet ord, opfordring til arbejderne om at trampe kommunisterne ned eller, som han sagde: „Tramp tjørnen ned, mens I endnu har sko på fødderne.“ Det slår bare ikke det kommunistiske parti ihjel. Vi er her, og vi bliver her. Det kan såvel det ærede medlem hr. Poul Møller som statsministeren være forsikret om. Hvordan vort parti skal ledes, og hvem der skal lede det, afgør partiets medlemmer, og det afgøres ikke af lederskribenter eller sensationsjournalister hverken i „Dagens Nyheder“, „Information“ eller andre blade.

Men det, man her vil diskutere, er altså først og fremmest de danske kommunisters stilling til Sovjetunionen efter de rystende oplysninger, der er kommet frem, og spørgsmålet om, hvorvidt de danske kommunister først nu er blevet klar over, at der er foregået sådanne misgreb i Sovjetunionen, eller om de hele tiden har vidst besked.

Hvad det første angår, har jeg givet besked om min stilling gennem min udførlige artikel i tidsskriftet „Tiden“ for juni måned. De, der har læst denne artikel, behøver altså ikke at spørge.

Hvad det andet angår, bebrejder vi os selv, at vi hidtil har været for lidt kritiske, at vi er gået ud fra og har ment at have ret til at gå ud fra, at demokrati, kollektivitet og retssikkerhed i overensstemmelse med socialismens principper var sikret i Sovjetunionen. Vi agter at drage de fornødne følgeslutninger af denne vor erkendelse. Det ærede medlem hr. Bundvad må gerne komme med hobevis af citater om, hvad vi tidligere har ment og sagt, men når han tillader sig at sætte lighedstegn mellem de danske kommunister i denne forbindelse og Tysklands nazisters angivelige uvidenhed om terroren, koncentrationslejrene, gaskamrene o. s. v. i Hitlers Tyskland, må det være berettiget at protestere. Nazisterne i Tyskland, der levede i deres eget land, havde muligheder for at være vidende om de forbrydelser, der blev begået. Det ærede medlem hr. Bundvad skulle hellere tænke på, at størstedelen af den danske dagspresse